

Procesul comunismului în România

Dacă noi, cei vii, supraviețuitorii comunismului, ne arătăm de 7 ani încoace incapabili să facem un proces deschis acestui regim care a supus poporul român la o incredibilă suferință, acest proces a și fost deschis de cei morți.

Aserțiunea de mai sus am tot repetat-o în revista noastră și nu vom conțeni să o facem cu toată obstinarea.

Victimele comunismului au împânzit țara cu mormintele lor. După o sumară analiză a noastră nu există sat în România, ba și cel mai mic cătun aruncat undeva prin munți să nu și fi avut jertfele lui. Oameni uciși fără nici o judecată și aruncați în șanțurile șoselei; oameni ridicați în miezul nopții și executați în beciurile Securității (beciuri care nu lipseau nici din cea mai umilă comună); oameni judecați sumar și executați imediat; oameni condamnați la ani grei de închisoare pentru culpe imaginare și sfârșindu-și viața în lanțuri.

Dintre toate aceste locuri de exterminare, locuri în care moartea a fost instituționalizată și bine organizată, prin infometare, prin frig, prin bătăi, torturi, etc., au fost pușcăniile.

Harta României cu toate aceste locuri de detenție este inserată număr de număr în revista noastră, chiar din debutul ei la rubrica permanentă „Geografia Detenției”. Sunt simple hașurări cartografice pe harta țării dar noi credem că suficiente să orienteze asupra unei amare realități. Ce nu poate să spună însă această hartă e suma miilor și miilor de victime sau de oameni uciși acolo. Un ochi lucid poate intui imediat cam tot ce s-a petrecut acolo.

Redacția noastră s-a străduit să nominalizeze pe toți cei dispăruți acolo. Trebuie să declarăm în mod cinstit că cel puțin până în momentul de față am fost incapabili să-i recuperăm pe toți cei dispăruți, promitem însă că eforturile nu vor fi sistate și ne vom continua incursiunile.

Iată că, independent de știința noastră, se mai ivesc gesturi care, în necunoașterea nume de nume a fiecărui dispărut, îl recuperează pe toți laolaltă, rememorându-i. E cazul monumentelor ridicate prin diverse locuri din țară, după revoluția din decembrie 1989, în memoria acestora. Acesta este cazul și monumentului ridicat la Aiud în anul 1997.

Pentru lămurirea cititorului, trebuie să spunem că închisoarea Aiud a fost destinată de regimul comunist exterminării intelectualilor. Desigur, intelectualii au populat și alte închisori, dar în mod predilect comuniștii au ținut să facă din Aiud mormântul cel mai de văz al intelectualității românești anticomuniste. Și, din păcate, au și reușit.

Într-unul din numerele următoare ale revistei vom publica numele celor morți acolo, precum și numele tuturor celor care au trecut un timp mai scurt sau mai lung prin această închisoare.

Alături publicăm fotografia acestui monument.

Ca și la Mărășești, Mausoleul de la Aiud este atât lăcaș de închinare și reculegere, cât și necropolă pentru oremintele celor căzuți. Dar în timp ce pentru a ajunge la altarul Mausoleului de la Mărășești trebuie să urci, precum să simbolizează drumul spre victorie, la Aiud trebuie să cobori treptele suferinței. În osuarul de la Mărășești se odihnesc rămășițele pămînturii a 10 000 de ostași români. Osuarul de la Aiud este încă gol.

Construcția Mausoleului a început în 1992, cu bani puțini. Sustinători au fost românii din țară și de pretutindeni, încreșeri ori nu în filialele Județului al Asociației Fostilor Tineri Politici. În momente de campanie Prefectura Alina Iulia și-a exprimat dorința de a pune la dispoziție cheltuieli. Sarcinile au fost acordate AFDP-urilor din țară și străinătate au fost acordate. În ziua următoare acestor evenimente, în ziua de 14 septembrie, s-a ținut o creștină a Înălțării Sfintei Cruci, de pomenire de reșchile care s-au așezat în timpul Mausoleului de la Aiud s-a înfățișat în toată marea sa. Domnișorul Răzvan răzilor, marea edificiu în sine, să se exprime în tota semnificației profunde pe care o exprimă. În interior, se pot vedea capetele, dar și lungi treptele care conduc spre altar, și ajutoi. Pe plăci mari de marmură (0,85x1,60 m). Pe fiecare plăcintă dintr-un gravată câte 80 de nume. Introrul edificiului are dimensiunea unui bloc de 6 etaje. Construcțiile sunt realizate în marmură cunoscută - Măntănușului „FERICIȚI CEI PRIGONITI PENTRU DREPTATE...”

*Autorul proiectului: arh. Anghel Măreș
Coordonator din partea AFDP: arh. Nicolae Goga
Inițiator: ing. Gheorghe Brahoșchi
Colaboratori: arh. Liliana Chiabura, ing. Viorel Hăram, ing. Sorin Rămbou, ing. Ion Rămbou*